

И ЗАДОЛЖЕНЪ СТАВАШЬ.

119. Кога хората́ва нѣкой отъ
Голѣмцытѣ или отъ Властителитѣ,
не то да са подсмывашь, не то нѣко-
му нѣщо да пошепиешь, не то друго
подобно на тыя да правишь, а ни до-
дѣ не тж попытатъ, никакъ нищо да
не си продумаах.

120. Въ прѣнїята, или въ разго-
ворытѣ не ни си ти до толкова да
надеывашь, та като да не оставашь
другитѣ не то да изрекътъ и оны кол-
кото имъ стига умъ: а който обы-
чатъ вжнз отъ мѣрката да са препи-
ратъ, на такнба треба и самозолно
да са покоравашь, и знай, защо и да
са надеываamy по нѣкой пжть, и то
са чете между полезнытѣ и доверытѣ